

27. МАРТ: СЕДАМДЕСЕТОГОДИШЊИЦА **Зашто данас морамо објашњавати 27. март?**

пише Миодраг Јанковић

До пре неколико година у школским уџбеницима могла се прочитати само «истина» титоистичке школе. Сада се споро иде ка некој другој верзији овог кључног догађаја у нашој новијој историји. Можда ће, верујмо, ускоро српска деца учити да су Британци платили пуч 100.000 фунти стерлинга, да су главни извођачи, уз асистенцију Черчилових обавештајаца, били српски официри, политичари, професори Универзитета и академици, од којих само неколицина није примила енглески новац.

Пре две године, књига «Кнез Павле – истина о 27. марту», Јанковића и Лалића, изазвала је осуде званичне историографије као «сензационалистичка», «превише новинарска». А то је била прича о пучу заснована на свим постојећим изворима, укључујући и врло значајни Архив Кнеза Павла, који се чува на Колумбија Универзитету у САД, чију је копију за Архив Југославије успела да добије Кнегиња Јелисавета Карађорђевић. Ова књига је имала два тиража и продата је у невероватних 30.000 примерака. За једну књигу из историје – досад незабележено.

Заокружењу истине о 27. марту данас још недостају само документа из руских архива. Све друго је доступно, од недавно и писана заоставштина генерала Боре Мирковића, главног пучисте. Објављени су и похрањени у нашим архивима извештаји енглеских агената који своје премијеру шаљу рапорте о успешној мисији у Србији. У њима се налазе имена Срба - коловођа и помагача, као и опис завере која је нашу земљу беспотребно увела у рат, довела до бомбардовања Београда 6. априла 1941, стране окупације југословенских земаља, грађанског и верског рата и најзад, до поништења Краљевине и устоличења диктатуре КПЈ и њеног вође Јосипа Броза. Ове околности искористили су Хрвати и после проглашења њихове НДХ (10. април 1941.) учинили стравичан злочин - геноцид над српским народом који је остао некажњен.

Србију је 27. март коштао милион и пет стотина хиљада живота, наставак мрцварења у Титовој Југославији а може се казати и да је данашње понижавање Србије од стране сила које су је бомбардовале 1999. године, индиректно тековина 27. марта.

Због чега се толико инсистира на објашњавању догађаја који се одиграо пре пуних седам деценија, зашто се захтева рехабилитација

Кнеза Павла, јединог Карађорђевића кога су комунисти прогласили за «ратног злочинца»?

Пре свега, да би нам крваво стечено искуство од 27. марта послужило, како данас, тако и у будућности, као сценарио који се никако не сме поновити.

Дакле, мора бити јасно свакоме ко се пашти да усрећи Србију, шта се догађа са српским народом када поједини домаћи «спасиоци» своје таштине ставе у службу интереса страних сила и уз помоћ туђинског новца уведу земљу у хаос и погибију.

И то није све. Мора бити јасно да је Кнез Павле био пример државника какав Србији треба. Он је недвосмислено био англофил, па ипак, тај велики племић, кога је енглески краљ одликовао Орденом Подвезице, највишим одликовањем које постоји у британском краљевству, тај српски Кнез одбио је да послуша енглеског краља и за рачун Енглеза, нареди самоубиство Југославије. Кнез Павле је, поучен искуством из Првог светског рата, желео да сачува животе људи, да спречи трагедију и то је учинио са пуном свешћу о последицама за себе и своју породицу.

Постоји и један други аспект 27. марта: оно што би могли сврстати у «пучистички синдром». За последња два века наша историја је забележила буне (нпр. Катанска буна 1844. у Шапцу, Тимочка буна 1883. у зајечарском округу,...), преврате, убиство Карађорђа, затим кнеза Михаила, убиство краља Александра и краљице Драге, убиство краља Александра Карађорђевића у Марсеју... Скоро у свакој генерацији забележено је постојање котерија, превратничких удруга, које су спремале државне ударе «зарад бољитка Србије». Имали смо: «Црну руку» и «Белу руку», «Конспирацију», «Црвени камерни оркестар», агентуру Коминтерне, «Стаљинисте», «Крцуновце» и «Ранковићевце», «југословенску пету колону»... О савременим пучистима писаће историчари за деценију или две.

Према томе, «пучистички синдром» треба дефинисати, начинити анамнезу која ће омогућити терапију за ову друштвену болест.

Даље, југословенство је довело до кризе идентитета код Срба одмах после Првог светског рата. А знамо да је стварање нове српске елите данас, немогуће без одрицања од југословенства као апостазије.

Због поштовања државног разлога влада Драгише Цветковића је, приступивши Тројном пакту, бранила Југославију. Занимљиво је да су и пучисти од 27. марта бранили Југославију, да је у одбрану Југославије стао и Равногорски покрет који је био оклеветан као «великосрпски».

Од дана када је Србија утопљена у Југославију (1. децембра 1918.) па до данас, очевидно је да не постоји српска елита (заменила ју је југословенска и псеудојугословенска), а недостатак српске елите учинио је да сви туђи (југословенски или страни) интереси буду претежнији од српских.

Дакле, било је фатално одсуство људи са интегритетом, оних који служе искључиво интересима Србије и раде само за Србију.

Зато је, ето, потребно и данас објашњавати шта се заправо десило 27. марта 1941. године. И стално указивати да је «пучистички синдром» својеврстан вирус опасан за перенитет (опстанак) српског народа, упркос понекад и најбољим намерама пучиста (случај генерала Боре Мирковића). Зар није речено да је пут до пакла поплочан најбољим намерама?